

Voor Giovanni, Dilano en Lorenzo

Copyright tekst © Olav Mol en Erik Houben
Copyright illustraties © Renee Rienties

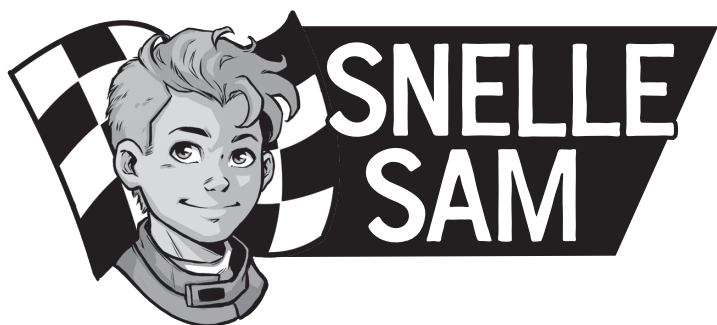
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Volt, Amsterdam.

Vormgeving Marieke Oele

ISBN 9789021421629 / NUR 282

www.uitgeverijvolt.nl

OLAV MOL

De Grand Prix

'VOLT

Een nieuw huis

‘Sam, over vijf minuten gaan we eten! Was je goed je handen?’

Mijn moeder riep dat eerst nooit, maar tegenwoordig wel, want ik speel nu iedere dag in het zand.

Vorige week zijn we verhuisd. We wonen nog in dezelfde stad, nu alleen in een huis mét tuin. En in

die tuin ligt alleen nog maar zand. Heel veel zand. Ik heb er een grote springschans voor mijn jeep gemaakt. Die springt via de schans zó over een vrachtwagen.

Of ik dat nog lang kan doen is de vraag. Renata, zo heet mijn moeder, wil in de tuin het liefst een groentetuintje maken, maar daar heeft ze geen tijd voor, zegt ze. Ze heeft het te druk met haar werk. Ze is in de garage van ons nieuwe huis een trimsalon begonnen. Ze wast en knipt daar iedere dag honden van andere mensen, behalve op zondag.

Mijn moeder en mijn zus willen in ons nieuwe huis ook een eigen hond. Van mijn vader en mij hoeft het niet zo. Ik vind een hond wel leuk, maar die gaat dan in mijn tuin poepen. En daar heb ik geen zin in natuurlijk.

‘Sam, nú echt komen! Hoe vaak moet ik het zeggen?!’

Ik ren naar binnen, was mijn handen en zwiep op mijn stoel. Op hetzelfde moment zwaait de voordeur open. Daar is mijn vader, Roy, die terugkomt uit Italië. Hij is daar een week met zijn vrachtwagen geweest, en heeft voor ons allemaal een cadeautje meegebracht.

Mama krijgt een mooie sjaal, mijn zus Roos een Italiaans magazine over haar hobby: nagels beschil-

deren. En voor mij heeft hij het allermooiste cadeau meegenomen: een mini-Ferrari Testarossa. Hij is knalrood en er zitten allemaal stickers op.

‘Waarom staat er zo’n grote één op?’ vraag ik me hardop af.

‘Dat is het startnummer,’ zegt mijn vader. ‘Een auto die aan een race meedoet heeft een nummer. Het is hetzelfde als het nummer op de rug van een voetballer.’

‘En is nummer één dan de beste?’ vraag ik.

‘Niet bij voetballen, want daar laat nummer één altijd alle ballen door!’ lacht Roos.

Roos is de grappigste bij ons thuis. Echt waar. Behalve als het over sporten gaat. Ze is al negen en een jaar ouder dan ik. Mijn ouders noemen haar Roosje. Ik mag dat niet van mijn zusje. Ik móet Roos zeggen.

Haar hobby is dus het beschilderen van nagels, daar is ze soms uren mee bezig. Wat ze maakt is echt heel mooi en superknap, met veel kleuren en soms een diamantje erin (een nepper, geen echte natuurlijk).

Ze wil bij mij ook een keer een nagel doen, maar dat wil ik niet. Ik ben geen meisje! En het zal ook niet lang blijven zitten, omdat ik altijd in het zand speel.

De jongste winnaar ooit

Het is zondagmiddag. Ons huis is vol met vrienden en familie om de verhuizing naar ons nieuwe huis te vieren. Opa en oma zijn er en hebben een mooie grote plant voor in de woonkamer meegenomen. En ook mijn oom Eddy en tante Agnes zijn helemaal vanuit België komen rijden.

Ondertussen staat de tv aan. Nu is er nog reclame, maar volgens mijn vader begint er straks een belangrijke race: de Grand Prix van Spanje. Mijn vader kijkt op zondag altijd naar racen, als hij tenminste niet op reis is met zijn vrachtwagen.

In onze woonkamer wachten ze allemaal op de race die zo gaat beginnen. Ik zeg iedereen gedag, maar omdat tante Agnes nét het laatste plekje op de bank inpikt, ga ik maar naar buiten om lekker met mijn auto's te spelen.

In het zand maak ik een grote berg. Als die klaar is, hoef ik mijn jeep geen zetje meer te geven. Dan rijdt

die vanzelf van boven aan de berg naar de schans beneden. Ik moet wel zorgen dat er geen hobbels op de weg zitten, want dan vliegt mijn jeep over de kop.

Opeens klinkt er gejuich en gejoel vanuit ons huis. Wat zou er zijn? De race is pas net begonnen, toch? Ik parkeer mijn jeep op een tijdelijke plek, die moet maar even op mij wachten.

Binnen probeert mijn vader snel uit te leggen waarom ze zo blij zijn, terwijl hij zijn ogen strak op het tv-scherf houdt. 'De twee snelste auto's zijn op elkaar gebotst en doen niet meer mee!'

'Wat is daar zo leuk aan? Zijn die coureurs dan niet gewond?' vraag ik.

'Nee, die hebben niks. Maar onze Nederlandse Bas Vandamme rijdt daardoor nu op de tweede plaats! En dit is zijn eerste race voor een nieuw team, dus dat is heel bijzonder.

Mijn vader praat snel en blijft zijn ogen op de televisie houden.

Ik ga op de grond voor de televisie zitten. Zou dit echt zo spannend zijn?! De stem op de tv legt uit dat Bas Vandamme pas achttien jaar oud is. Er heeft zelfs nog nooit een coureur gewonnen die zo jong is. Meestal is de winnaar ergens in de twintig, of zelfs ouder dan dertig.

De race duurt lang, nu al anderhalf uur. Het is ei-

genlijk best leuk om te kijken, ook al begrijp ik niet alles. Soms gaat een auto die aan de leiding rijdt ineens naar de garage langs de baan. Binnen een paar tellen krijgt hij nieuwe banden onder zijn auto geschroefd. Als hij weer terugkomt op de racebaan, rijdt er weer iemand anders op kop. Maar die gaat dan óók weer zijn banden verwisselen. Kunnen ze geen betere banden kopen? En de hele race in één keer uitrijden?

Na al het gewissel met de banden rijdt Bas Vandamme in zijn blauwe auto ineens vooraan. Niet ver achter hem rijdt een rode auto met coureur Timmi Tavo. Timmi komt helemaal uit Finland, en is volgens mijn vader al jarenlang een van de beste coureurs. Zijn auto is een Ferrari uit Italië, net als de mijne!

De race duurt nu nog maar een paar ronden. Iedereen in de kamer doet steeds zenuwachtiger. Onze nieuwe buurman Harrie bijt op zijn nagels. Mijn moeder houdt zelfs af en toe haar handen voor haar ogen en haar mond.

De laatste ronde van de race is begonnen. Bas Vandamme rijdt nog altijd op kop, met de Ferrari er een stukje achter. Het bezoek in onze woonkamer gaat staan en kijkt gespannen naar de televisie. Ik

sta ook maar op en voel dat mijn vaders hand hard in de mijne knijpt.

‘Au!’ roep ik. We moeten allebei hard lachen.

‘Het is ook zó spannend,’ zegt mijn vader.

Bas rijdt door de laatste bocht en de Ferrari rijdt er nu te ver achter hem om nog in te halen. Het is Bas gelukt om hem voor te blijven! Juichend met zijn vuist in de lucht rijdt hij over de finishstreep.

De stem op tv schreeuwt het uit: ‘Yo hey, yo ho! Bas Vandamme wint de Grand Prix van Spanje!’

Ineens is het groot feest in ons huis. Mijn vader zet de muziek keihard en iedereen lacht en danst. Op de televisie staat Bas Vandamme als winnaar boven op het podium. Het volkslied van Nederland galmt door de speakers en iedereen zingt mee. Behalve ik, want ik weet niet wat ze zingen. Maar wat ik wel weet is dat dit een bijzonder moment is.

